

- 2) Σε περίπτωση που η απάντηση στο πρώτο ερώτημα είναι ότι η προστασία του καταναλωτή δεν παρέχεται σε κάθε καταναλωτή, αλλά μόνο στον μέσο καταναλωτή που έχει τη συνήθη πληροφόρηση και είναι ευλόγως προσεκτικός και ενημερωμένος, μπορεί να θεωρηθεί ως μέσος καταναλωτής, ο οποίος έχει τη συνήθη πληροφόρηση και είναι ευλόγως προσεκτικός και ενημερωμένος, ο καταναλωτής ο οποίος δεν διάβασε το περιεχόμενο σύμβασης ενυπόθηκου δανείου με ρήτρα υπολογισμού σε αξία ξένου νομίσματος συναφθείσας για περίοδο 30 ετών, αξίας 150 000 ζλότι; Μπορεί να παρασχεθεί στον εν λόγω καταναλωτή προστασία βάσει της οδηγίας 93/13;
- 3) Σε περίπτωση που η απάντηση στο πρώτο ερώτημα είναι ότι η προστασία του καταναλωτή δεν παρέχεται σε κάθε καταναλωτή, αλλά μόνο στον μέσο καταναλωτή που έχει τη συνήθη πληροφόρηση και είναι ευλόγως προσεκτικός και ενημερωμένος, μπορεί να θεωρηθεί ως μέσος καταναλωτής, που έχει τη συνήθη πληροφόρηση και είναι ευλόγως προσεκτικός και ενημερωμένος, ο καταναλωτής ο οποίος να μην διάβασε το σχέδιο σύμβασης ενυπόθηκου δανείου με ρήτρα υπολογισμού σε αξία ξένου νομίσματος συναφθείσας για περίοδο 30 ετών, αξίας 150 000 ζλότι, όμως δεν κατανόησε πλήρως το περιεχόμενό της, και παρά ταύτα δεν προσπάθησε να το κατανοήσει πριν από τη σύναψή της, και ειδικότερα δεν ζήτησε από τον αντισυμβαλλόμενο –την Τράπεζα– να αποσαφηνίσει το νόημα της σύμβασης και των επιμέρους όρων της; Μπορεί να παρασχεθεί στον εν λόγω καταναλωτή προστασία βάσει της οδηγίας 93/13;

(¹) ΕΕ 1993, L 95, σ. 29.

Αναίρεση που άσκησε στις 12 Μαΐου 2020 ο Claudio Necci κατά της διατάξεως που εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο (τέταρτο τμήμα) στις 25 Μαρτίου 2020 στην υπόθεση T-129/19, Necci κατά Επιτροπής

(Υπόθεση C-202/20 P)

(2020/C 304/07)

Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική

Διάδικοι

Αναιρεσείων: Claudio Necci (εκπρόσωποι: S. Orlandi, T. Martin, avocats)

Λοιποί διάδικοι στην αναιρετική διαδικασία: Ευρωπαϊκή Επιτροπή, Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης

Αιτήματα

Ο αναιρεσείων ζητεί από το Δικαστήριο:

- να ανατρέξει τη διάταξη της 25ης Μαρτίου 2020 του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης στην υπόθεση T-129/19, Necci κατά Επιτροπής;
- να αναπέμψει την υπόθεση στο Γενικό Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης προκειμένου να εκδώσει νέα απόφαση επ' αυτής;
- να επιφυλαχθεί ως προς τα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι αναιρέσεως και κύρια επιχειρήματα

Ο αναιρεσείων ζητεί την αναίρεση της διατάξεως της 25ης Μαΐου 2020 στην υπόθεση T-129/19, με την οποία το Γενικό Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης απέρριψε την προσφυγή του ακυρώσεως ως απαράδεκτη και τον καταδίκασε στα δικαστικά έξοδα.

Ο αναιρεσείων προβάλλει τρεις λόγους αναιρέσεως:

Με τον πρώτο λόγο προβάλλει παραμόρφωση του αντικειμένου της διαφοράς, καθόσον το Γενικό Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης έκρινε ότι η απόφαση της 18ης Ιουλίου 2011 ήταν βλαπτική για τον προσφεύγοντα.

Με τον δεύτερο λόγο προβάλλει προσβολή του δικαιώματός του σε αποτελεσματική δικαστική προστασία, καθόσον, αν η προσφυγή του είναι απαράδεκτη, ο προσφεύγων δεν διαθέτει κανένα ένδικο βοήθημα προκειμένου να αμφισβητήσει το γεγονός ότι δεν καλύπτεται πλέον από κανενός είδους κοινωνική ασφάλιση, παρότι εργάστηκε σε όλη του τη ζωή.

Με τον τρίτο λόγο προβάλλει παραβίαση της αρχής της ενότητας της εφαρμοστέας νομοθεσίας, καθόσον το Γενικό Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης έκρινε ότι η απώλεια οποιασδήποτε κάλυψης από κοινωνική ασφάλιση στην Ιταλία κατόπιν της μεταφοράς «απορρέει από τους ιδιαίτερους νομικούς κανόνες του επίμαχου εθνικού δικαίου και δεν ασκεί καμιά επιρροή στην κατάσταση του σε σχέση με το RCAM».

Αίτηση προδικαστικής απόφασης την οποία υπέβαλε το Sąd Rejonowy dla Warszawy-Woli w Warszawie (Πολωνία) στις 12 Μαΐου 2020 — M.P., B.P. κατά «Α.», ασκούντος δραστηριότητα μέσω της «Α.» S.A.

(Υπόθεση C-212/20)

(2020/C 304/08)

Γλώσσα διαδικασίας: η πολωνική

Αιτούν δικαστήριο

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Woli w Warszawie

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Ενάγοντες: M.P., B.P.

Εναγόμενος: «Α.», ασκών δραστηριότητα μέσω της «Α.» S.A.

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Κατ' ορθή ερμηνεία του άρθρου 3, παράγραφος 1, του άρθρου 4, παράγραφος 1, και του άρθρου 5 της οδηγίας 93/13/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 5ης Απριλίου 1993, σχετικά με τις καταχρηστικές ρήτρες των συμβάσεων που συνάπτονται με καταναλωτές⁽¹⁾, καθώς και των αιτιολογικών σκέψεων της οδηγίας αυτής, οι οποίες προβλέπουν την υποχρέωση σύνταξης της σύμβασης κατά τρόπο σαφή και κατανοητό καθώς και ότι, σε περίπτωση αμφιβολίας, επικρατεί η ευνοϊκότερη για τον καταναλωτή ερμηνεία, πρέπει μια συμβατική ρήτρα που καθορίζει την τιμή αγοράς και πώλησης ξένου νομίσματος σε σύμβαση δανείου συνδεδεμένου με την αξία ξένου νομίσματος να είναι διατυπωμένη κατά τρόπο μη επιδεχόμενο αμφισβήτηση, ήτοι κατά τρόπο ώστε ο δανειολήπτης/καταναλωτής να μπορεί ο ίδιος να προσδιορίσει την τιμή αυτή σε συγκεκριμένη ημερομηνία ή μήπως, λαμβανομένων υπόψη του είδους της σύμβασης για το οποίο γίνεται λόγος στο άρθρο 4, παράγραφος 1, της οδηγίας, της μακροχρόνιας (ορισμένων δεκαετιών) διάρκειας της σύμβασης και του γεγονότος ότι το ύψος της αξίας του ξένου νομίσματος υπόκειται σε διαρκείς μεταβολές (ανά πάσα στιγμή), είναι δυνατόν η συμβατική ρήτρα να είναι διατυπωμένη με γενικότερους όρους, ήτοι να αναφέρεται στην αξία του ξένου νομίσματος στην αγορά συναλλάγματος, καθιστώντας αδύνατη τη σημαντική διατάραξη της ισορροπίας μεταξύ των συμβαλλομένων ως προς τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις τους εις βάρος του καταναλωτή, κατά την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 1, της εν λόγω οδηγίας;
- 2) Σε περίπτωση καταφατικής απάντησης στο πρώτο ερώτημα, κατ' ορθή ερμηνεία του άρθρου 5 και των αιτιολογικών σκέψεων της οδηγίας 93/13/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 5ης Απριλίου 1993, σχετικά με τις καταχρηστικές ρήτρες των συμβάσεων που συνάπτονται με καταναλωτές, μπορεί μια συμβατική ρήτρα η οποία αφορά τον εκ μέρους του δανειστή (της τράπεζας) καθορισμό της τιμής αγοράς και πώλησης του ξένου νομίσματος να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι οι αμφιβολίες ως προς τη σύμβαση αίρονται υπέρ του καταναλωτή και ότι η σύμβαση καθορίζει την τιμή αγοράς και πώλησης του ξένου νομίσματος όχι αυθαίρετα, αλλά υπό συνθήκες ελεύθερης αγοράς, ειδικότερα στην περίπτωση κατά την οποία αμφότερα τα μέρη κατανόησαν με τον ίδιο τρόπο τις συμβατικές ρήτρες περί καθορισμού της τιμής αγοράς και πώλησης του ξένου νομίσματος, ή κατά την οποία ο δανειολήπτης/καταναλωτής δεν ενδιαφέρθηκε για την επίμαχη συμβατική ρήτρα κατά τον χρόνο σύναψης της σύμβασης και την περίοδο εκτέλεσής της, ούτε εξοικειώθηκε με το περιεχόμενο της σύμβασης κατά τον χρόνο σύναψής της και καθ' όλη τη διάρκεια ισχύος της;

⁽¹⁾ ΕΕ 1993, L 95, σ. 29.